

Nikdy som netúžila po veľkom dome so záhradou ani po aute. Nikdy som netúžila po nadpriemerne platenej práci, po peniazoch, aby som si mohla robiť, čo chcem, ani po chate či loďke. Vzhľadom na to, ako som v mladosti vnímala dospelých, nikdy som sa na dospelosť netešila. Takže keď sa moji priatelia jeden po druhom odsťahovali z mesta do domov väčších ako malé byty, ktoré si dovtedy prenajímali, keď si kúpili autá, aby už viac nemuseli cestovať vlakom, keď si našli priateľov a partnerov, vzali sa a postupne sa im narodili deti, nezávidela som im. Ja vo svojom živote netúžim po týchto veciach. Chýbajú mi však moji priatelia, ktorí boli kedysi takmer každodennou súčasťou môjho života a teraz sa v ňom vyskytujú iba z času na čas, ak mám šťastie. Príliš mnohí z nich sa v ňom už neobjavujú ani z času na čas. Jeden po druhom zmizli, stratili sa v bubline domov so záhradami, kam chodia autobusy len raz za hodinu, ráno oškrabávajú námrazu zo svojich áut, majú malé deti, ktoré vodia do škôlky, školy, na krúžky a späť, a všetky večery trávajú vo svojich teplých domo-

voch so svojimi rodinami. V ich veľkých domoch už nie je pre mňa miesto, tak ako kedysi bolo v malých bytoch. Je to v poriadku, musí to byť v poriadku, to ja som sa rozhodla pre niečo iné.

Philip a ja bývame v meste v opotrebovanom dvojizbovom byte, kde je miesto len pre nás dvoch, v pešej vzdialenosti od práce, ak sa mi chce ísť pešo namiesto autobusom, Alex s Anniken bývajú v podobne malom byte neďaleko nás a vôbec si neplánujeme kúpiť chatu alebo auto. Nemám ani len vodičský preukaz. Otec bol veľmi sklamaný, keď som ako šestnásťročná odmietla absolvovať cvičné jazdy. Musíš mať predsa vodičák, naliehal rozladene. Budem žiť v meste, odvetila som rezolútne, nepotrebujem vodičák. Tu vždy ide nejaký autobus, električka alebo metro. Ale naveky v meste bývať nebudeš, nedal sa otec, aj ty raz budeš mať deti a budeš potrebovať auto. Nepotrebujem vodičák, zopakovala som a otec poznamenal, že jedného dňa určite zmením názor. Nezmenila som ho. Šetrím si na to, aby som mohla cestovať, jesť v reštauráciách namiesto varenia si doma, piť pivo v obľúbených podnikoch a hrať v nich stolové hry, keď vonku sneží, a aby som si mohla v lete kúpiť jahody a zjesť ich v parku. Žijem malý život vo veľkom meste a tento život som si zvolila sama. Vždy som túžila po takomto živote a stále čakám, či otec nebude mať pravdu, či nezmením názor a nezatúžim po niečom inom. V takom prípade budem musieť absolvovať cvičné jazdy s niekým iným.

Anniken nás pozvala na večeru, priniesli sme víno a scrabble. Zatiaľ čo jeme, Anniken s Alexom sú vysmiati a radostní, potmehúdsky sa na seba usmievajú, a keď sa opýtam, či si ani jeden z nich nedá víno, Anniken na druhom konci stola sa rozžiarí.

„Čakáme bábätko!“ zvolá nadšene.

„Fiha,“ odvetím.

„Mám termín v máji.“

„Fiha,“ zopakujem.

„Bude z teba teta!“ poznamená Alex a ja sa usmejem, alebo aspoň si myslím, že sa usmievam, no je to akési napäté a zvláštne. Potrasím hlavou a otvorím víno, nalejem si do pohára a odchlipnem si. Philip si odkašle a zagrätuluje im, pričom odmietne fľašu, ktorú mu podávam.

„V ktorom si mesiaci?“ opýtam sa.

„Pomaly končím štvrtý,“ odvetí Anniken.

„Netrúfli sme si zverejniť to skôr,“ vysvetľuje Alex.

„Jasné,“ prikývnem. „Zahráme si scrabble?“

Cestou domov Philip mlčí. Snažím sa držať s ním krok, ale on uháňa hore naším kopcom a ja mu nestačím. Keď zastanem a poprosím ho, aby na mňa počkal, otočí sa, pozrie sa na mňa a pokrúti hlavou, zostane však stáť, až kým ho nedobehnem.

„Tvoja najlepšia kamarátka ti oznámi, že čaká dieťa, a ty povieš *fiha*?“ vychrlí na mňa vyčítavo.

„A čo som jej mala povedať?“

„Ľudia v takom prípade zvyčajne druhým zagrätulujú,“ odvrkne.

„Prekvapilo ma to,“ priznám sa.

„Na to máš, samozrejme, právo, ale keď prekvapenie pominulo, mohla si jej zagrätulovať.“

„Ešte stále som prekvapená,“ skonštatujem.

„Zajtra jej zavoláš a zagrätuluješ jej.“

„Nie som si istá, či ma to do zajtra prejde,“ vravím.

Mlčky kráčame domov.